

พระชินโต : หน้าที่และบทบาท (จากอดีตสู่ปัจจุบัน)

แนวคิดทั่วไป

ศาลเจ้าชินโตมีอยู่มากมายหลายแห่ง ในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 ศาลเจ้าแต่ละแห่งจะมีขนาดต่าง ๆ กันไปตามความสำคัญมากสำคัญของตัวศาลเจ้าเองว่า เป็นที่รู้จักคุ้นเคยของประชาชนมากหรือน้อย ประการใด ศาลเจ้าบางศาลเจ้าจะเป็นที่รู้จักในระดับชาติบ้าง บางที่รู้จักในระดับหมู่บ้านเล็กๆ ศาลเจ้าบางแห่งที่อยู่ในหมู่บ้านเล็กจะอยู่ในการดูแลของพระที่มาจากศาลเจ้าใหญ่ แต่ก็มีหลายศาลเจ้าที่ดำเนินการอย่างอิสระโดยไม่ได้ถูกควบคุมจากศาลเจ้าใดเลย ตั้งแต่ปลายสงครามโลกครั้งที่สอง รัฐบาลเล็กเข้ามาเกี่ยวข้องกับการบริหารศาลเจ้า การกลับมามีชีวิตของรัฐบาลที่จะเลิกส่งเสริมศาสนาชินโตทำให้เกิดการรวมศาลเจ้าเข้าด้วยกัน

ศาลเจ้าในประเทศญี่ปุ่นจะแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภท คือ ศาลเจ้ายะซุกุนิ (yasukuni) และศาลเจ้าชาวบ้าน

1. ศาลเจ้ายะซุกุนิ เป็นศาลเจ้าที่สร้างขึ้นอุทิศแก่ทหารผู้ตายในสงครามหลายครั้ง ศาลเจ้าที่สร้างอุทิศให้แก่ผู้ตายในสงครามที่เรียกว่า วีรชน ศาลเจ้าประเภทนี้เป็นการสร้างขึ้นตามคำสั่งของทางการ หลังจากประเทศญี่ปุ่นแพ้สงครามในปี ค.ศ. 1945 รัฐบาลบังคับให้หยุดการช่วยเหลือศาลเจ้ายะซุกุนิ ทำให้ศาลเจ้าเหล่านี้ไม่ได้รับการสนับสนุนเงินทุน เมื่อรัฐไม่สนับสนุนเงินทุน ศาลเจ้ายะซุกุนิจะต้องอาศัยปัจจัยจาก

(1) เงินอุทิศส่วนบุคคลให้แก่ผู้ตายจากพ่อแม่และภรรยาของผู้ตายในสงคราม ซึ่งปัจจุบันผู้ซึ่งจะอุทิศปัจจัยที่เป็นเงินสดอุทิศให้แก่ผู้ตายนั้นมีน้อยลง คือ บางรายก็ชราภาพ บางรายก็เสียชีวิตไปแล้ว ทำให้ศาลเจ้ายะซุกุนิ มีรายได้ไม่มากเหมือนในช่วงแรก ซึ่งสร้างปัญหาการเงินให้แก่ศาลเจ้าบางแห่งทั้งในปัจจุบันและต่อไปในอนาคต

(2) ศาลเจ้าจะมีรายได้จากผู้คนที่เดินทางเที่ยวชมและมาไหว้เทพในศาลเจ้าและบริจาคเงิน

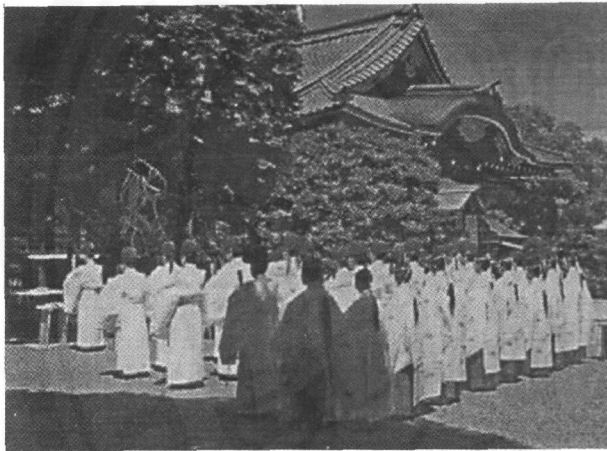
(3) รายได้จากการขายเครื่องรางของขลัง ศาลเจ้าที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักและศาลเจ้าที่อยู่ตามเมืองใหญ่และอยู่ใกล้บริษัทห้างร้าน และโรงเรียนจะขายเครื่องรางของขลังได้มาก

(4) เงินทำบุญจากผู้มีจิตศรัทธา ศาลเจ้าที่อุทิศให้แก่ผู้ตายในสงครามจะมีในเกือบทุกจังหวัดรวมแล้ว 52 แห่ง และสร้างขึ้นในสมัยโชวะปีที่ 13 ศาลเจ้าประเภทนี้จะไม่ทำพิธีกรรมเกี่ยวกับข้าว

2 ศาลเจ้าประจำหมู่บ้าน ซึ่งเป็นศาลเจ้าที่สร้างขึ้นสำหรับเทพที่เข้าใจกันว่าจะสร้างตามอาชีพของคนในหมู่บ้าน หรืออาจสร้างขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของภูมิประเทศ เช่น สร้างใกล้ภูเขาก็มักจะเป็นเทพแห่งขุนเขา เป็นต้น ศาลเจ้าที่สร้างในหมู่บ้านส่วนใหญ่จะเป็นศาลเจ้าที่มีมานานและเป็นศาลเจ้าของคนที่ย้ายในชุมชนนั้น ๆ คนในชุมชนจะเป็นผู้ดูแล พระที่มาประกอบพิธีจะอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน โดยอาจ

เป็นพระสังกัดในศาลเจ้าของหมู่บ้าน หรืออาจจะเป็นพระสังกัดอยู่กับศาลเจ้าใหญ่ หรือศาลเจ้าเล็กก็ได้ ศาลเจ้าใดที่ไม่มีพระชินโตอยู่ประจำสามารถจะหาพระได้จากศาลเจ้าอื่น ที่เป็นศาลเจ้าใหญ่ที่มีพระมากพอจะแบ่งมาเพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนาให้เฉพาะครั้งเฉพาะคราว ชาวบ้านถือว่าศาลเจ้าประเภทหลังนี้เป็นศาลเจ้าของชุมชนผู้ซึ่งอยู่อาศัยในละแวกนั้น ผู้อพยพมาใหม่ซึ่งไม่ใช่คนในชุมชนเดิมจะไม่ได้รับการเชื้อเชิญให้มาในงานของศาลเจ้าของชุมชน ทั้งนี้เพราะชาวบ้านไม่ถือว่าผู้มาใหม่เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนเก่า

ศาลเจ้าชินโตเป็นที่อยู่อาศัยของเทพและเป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรม ที่สวดและที่จัดงานฉลองต่าง ๆ ศาลเจ้าชินโตส่วนใหญ่จะมีประตูทางเข้าที่เรียกว่า โทริ (torii)

การสวดพิธีกรรมของพระชินโต

ศาลเจ้าในช่วงแรกจะเลือกจากสถานที่งามตามธรรมชาติ หรือเป็นสถานที่ที่อยู่ในธรรมชาติหรือสถานที่ที่เห็นว่าเหมาะสมสำหรับเป็นศาลเจ้า ดังนั้นศาลเจ้าในช่วงแรกจึงจะไม่มีสิ่งก่อสร้างจะมีเพียงเชือกโยงไว้เป็นสัญลักษณ์เท่านั้น ในยุคนาราอิทธิพลและเทคนิคการสร้างสิ่งก่อสร้างจากทวีปได้เข้ามา ในประเทศญี่ปุ่นพร้อมพุทธศาสนา ทำให้เริ่มมีการสร้างศาลเจ้าในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งจะเห็นได้จากศาลเจ้าคะซุเงะ (Kasuga shrine) ในเมืองนารา หลัง

ยุคเฮอัน ความแตกต่างระหว่างสถาปัตยกรรมพุทธ และ ชินโต น้อยลงการสร้างศาลเจ้าจึงได้พัฒนาแบบต่าง ๆ มากขึ้น ก่อนหน้าจะมีพระมาประจำหมู่บ้าน จะมีแต่ระบบมียะสะ (miyaza) และโทยะยะ (Toya) เท่านั้น ซึ่งเป็นไปในรูปขรราวาสและมักเป็นหัวหน้าครัวเรือนที่มีอำนาจผลักดันมาทำหน้าที่ช่วยกันจัดงานฉลองประจำปีของหมู่บ้าน

มียะสะเป็นสภาของขรราวาสซึ่งเป็นตัวแทนของครอบครัวที่มีชื่อเสียง ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับศาลเจ้าในท้องถิ่น มียะสะทำหน้าที่เป็นประธานพิธีทางศาสนาของชุมชน สภาขรราวาสได้พัฒนาหลังศตวรรษที่ 15 เป็นสถาบันภายในแต่ละชุมชน และสมาชิกจะได้รับเลือกให้รับใช้ศาลเจ้าอย่างเป็นทางการ เรียกว่า โทะยะยะ (Toya) เพื่อช่วยงานฉลองของชุมชนในยุคเอโดะ (1600-1868) เมื่อพระที่เรียกว่า คังนุชิ (Kanushi) ที่ประกอบพิธีกรรมในศาสนาเป็นอาชีพเกิดขึ้น ทำให้สิทธิพิเศษของมียะสะค่อย ๆ หายไป มียะสะมีสิทธิพิเศษอย่างไรบ้าง มียะสะเกี่ยวข้องกับสมาคมการค้าที่เรียกว่าสะ (za) อย่างไร

สะ (za) เป็นสมาคมการค้าหรือสมาคมช่างฝีมือ (Trade or craft organization) สมาคมพ่อค้าช่างฝีมือ หรือบุคลากรทางด้านการบริการบุคคล สะ (Za) เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 11 และรุ่งเรือง ระหว่าง ยุค มุโระมะชิ (Muromachi period 1333-1568) แต่ละสมาคมสะ (za) จะมีผู้อุปถัมภ์คอยปกป้องเพื่อแลกกับค่าธรรมเนียมและค่าบริการ สมาคมการค้าสะจะรวมกันเพื่อจำกัดการเข้าเป็นสมาชิกและการแข่งขันสินค้าเฉพาะอย่างภายในหรือตลาดธุรกิจการบริการ (service markets) และเพื่อความมั่นใจในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของสมาชิกของสมาคม สมาคมสะ (za) ในช่วงต้นได้รับการอุปถัมภ์จากวัดพุทธและศาลเจ้าชินโต ต่อมาชนชั้นผู้ดีเกียวกุและสถาบันจักรพรรดิได้อุปถัมภ์สมาคม “สะ” เพื่อจะได้เป็นแหล่งรายได้ ในยุคมุโระมะชิ โชกุนและไดเมียวตามเขตตามท้องถิ่นต่าง ๆ ได้อุปถัมภ์และส่งเสริมสมาคมการค้า (สะ) สมาคมสะที่มีชื่อที่สุดคือสมาคมการค้าน้ำมัน โอยะมะสะกิ (Oyamazaki oil za) ซึ่งอุปถัมภ์โดยศาลเจ้าอิวะชิมิซุ ฮะชิมัน (Iwashimizu Hachiman Shrine)¹ และสมาคมการค้าฝ้าย ภายใต้การอุปถัมภ์ของศาลเจ้า ยะซุกุนิ (Yasukuni Shrine)² ในเกียวกุโต สมาคมสะในเขตต่าง ๆ จะมีอยู่ตามวัดในเมืองและตามเมืองท่า (port towns) เมื่อการค้าเกษตรเพิ่มขึ้น สมาคมการค้าในชนบทต้องแข่งขันกับสมาคมการค้าในเมือง (urban) และสมาคมการค้า (สะ) ของตลาด ดังนั้นการมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดของสภาพราวาสที่เรียกว่ามิยะสะกับศาลเจ้า ทำให้มิยะสะได้อภิสิทธิ์ในสมาคมการค้าสะด้วย

¹ ยังมีอีกชื่อโอโตโกะยะมะ ฮะชิมัน (Otokoyama Hachimangu) ศาลเจ้าชินโตที่ยะวะตะ (Yawata) ในเมืองเกียวกุโตสร้างอุทิศวิญญาณของจักรพรรดิโอจิน (Ojin) (ปลายศตวรรษที่ 4- ต้นศตวรรษที่ 5) ศาลเจ้านี้มักจะเป็นที่บูชาเทพฮะชิมัน (Hachiman) และจักรพรรดินิโนเทพนิยาที่ชื่อจิงกุ (Jingu) และเทพฮิเมะ โอคะมิ (Hime Okami) หรือฮิเมะกะมิ (Himegami) ศาลเจ้านี้สร้างในปี 859 โดยพระสงฆ์ชื่อเกียวกุ (Gyokyo) ซึ่งเป็นที่เคารพของสำนักและครอบครัวของจักรพรรดิตลอดประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น ในศตวรรษที่ 11 และ 12 ครอบครัวมินะโมะโตะ (Minamoto family) ถือว่าฮะชิมัน (Hachiman) เป็นเทพเจ้าที่ (Ujigami) และโชกุนคนแรกของคะมะกุระคือ มินะโมะโตะ โยะริโตะโมะ (Minamoto no Yoritomo) ได้สร้างศาลเจ้าสาขาของฮะชิมัน เช่น ศาลเจ้าทสุรุเกอคา ฮะชิมัน (Tsurugaoka Hachiman Shrine) ในคะมะกุระ ซึ่งทำให้เกิดการสร้างศาลเจ้าฮะชิมัน (Hachiman) ทั่วประเทศ งานฉลองประจำปีเรียกว่างานฉลอง อิวะชิมิซุ (Iwashimizu Festival) ซึ่งจะฉลองในวันที่ 15 กันยายนของทุกปี

² เดิมชื่อกิออนฉา (Gionsha) และกิออนเท็นจิน (Gion Tenjin) เป็นศาลเจ้าที่อยู่ที่ยะมะมะ (Higashiyama Ward) ในเกียวกุโต อุทิศแก่เทพซุซานโน ไมโกโตะ (Susanoo no Mikoto) และภรรยา กับลูกทั้ง 8 จนมีการถกเถียงถึงกำเนิดของศาลเจ้าว่าเดิมเป็นที่สักการะจักรพรรดิโกะสุ (Gozu Tenno) ซึ่งเป็นเทพพุทธซึ่งก็คือเทพซุซานโน ไมโกโตะ (Susanoo no Mikoto) นั่นเอง ในศตวรรษที่ 10 กิออนฉา (Gionsha) เป็นศาลเจ้าที่มีชื่อมากในเกียวกุโตและเชื่อว่ามีชื่อในการสยบวิญญาณพยายาบท (goryo) คุ่มครองนักรบ นำความร่ำรวย ปิดปากความเจ็บป่วย ศาลเจ้าหลังนี้เป็นศาลเจ้าหลักเป็นที่รู้จักกันในชื่อของรูปแบบสถาปัตยกรรมกิออน (Gion Style architecture) มีอายุตั้งแต่ 1654 ชื่อทางการของศาลเจ้าเปลี่ยนเป็น 1868 งานพิธีฉลองที่มีชื่อของเกียวกุโตที่ฉลองที่ศาลเจ้านี้คืองานฉลองกิออน (Gion Festival) ซึ่งฉลองราวเดือนกรกฎาคมของทุกปี

จากกลางศตวรรษที่ 16 ไดเมียวต้องการกำจัดสมาคมการค้าและได้เริ่มล้มล้างสมาคมสะ (za) โดยตั้งเงินภาษีอากร (sekisho) และข้อห้ามอื่น ซึ่งทำให้พ่อค้าแม้สังกัดในสมาคมการค้าก็ขยายการค้ายาก และการผลิตงานฝีมือของสมาคมการค้าที่เรียกว่าสมาคมสะ (za) มีน้อยรายที่อยู่รอดได้จนถึงยุคเอโดะ ส่วนใหญ่จะถูกแทนที่ด้วยองค์กรการค้าใหม่ ที่เรียกว่า คะบุ นะกะนะ (Kabunakana)

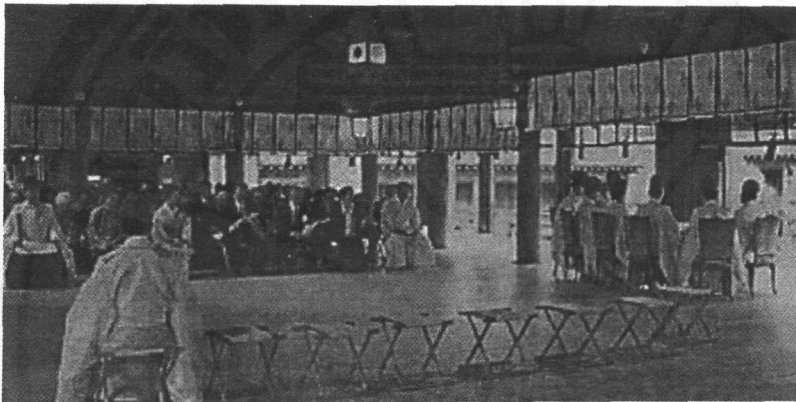
กะบุ นะกะนะ (Kabunakana) เป็นสมาคมพ่อค้าที่ผูกขาดทางการค้า ซึ่งถูกควบคุมโดยโชกุนสมัยของโทกูงวะ และไดเมียวต่าง ๆ ในระหว่างยุคเอโดะ (1600-1868) นะกะนะ (Nakama) หมายถึงสมาคมของพ่อค้าซึ่งรวมกลุ่มกันโดยได้รับการยอมรับจากทางการเพื่อจำกัดวงของการเข้ามาค้าขายและการตั้งราคา คะบุ (Kabu) หมายถึง การมีส่วนร่วม (share) หรือความเป็นสมาชิกภาพในสมาคม ตามกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ในยุคนั้นสมาชิกแต่ละคนจะมีส่วนร่วมในสมาคมกะบุ (Kabu) เพียงสมาคมเดียวเท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้จากแผ่นป้ายไม้ ที่เรียกว่ากะบุฟุดะ (Kabufuda) แขนงไว้เป็นสัญลักษณ์ การเป็นสมาชิกในสมาคมกะบุจะทำให้สมาชิกมีสิทธิผูกขาดการค้าหรือผูกขาดเกณฑ์บางอย่าง คะบุ นะกะนะ ได้ให้เงินช่วยเหลือ เงินช่วยเหลือนี้รู้จักกันในนามเมียวโงกิน (Myogokin) แก่ผู้มีอำนาจ

สมาคมการค้าที่เรียกว่า สะ (Za) ได้เจริญรุ่งเรืองในสมัยมูโรมะชิ (1333-1568) แต่ส่วนใหญ่ถูกขจัดออกไประหว่างศตวรรษที่ 16 ปลายศตวรรษที่ 17 ผู้สำเร็จราชการโทกูงวะ และ รัฐบาลโทกูงวะ ยอมรับสมาคมต่าง ๆ เหล่านี้เพราะสมาคมเหล่านี้มีประโยชน์ในการวางกฎระเบียบทางการค้า และเริ่มเห็นพ้องกับสมาคมจึงได้สนับสนุนสมาคม พร้อมทั้งวางระเบียบในการเสียภาษีประจำปีด้วย อย่างไรก็ตาม คะบุ นะกะนะ (Kabunakana) ยังต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ มากขึ้น ดังนั้นในระหว่างการปฏิรูปคันเซอิ (Kansei reforms 1787-93) สมาคมกะบุ นะกะนะ หลายแห่งได้เลิกล้มไป ในระหว่างการปฏิรูปเทมโป (Tempo reforms 1841-43) รัฐบาลโชกุนเลิกล้มกะบุ นะกะนะ (Kabunakana) ทั้งหมด การยกเลิกกะบุ นะกะนะ ครั้งนี้ทำให้เกิดเงินเฟ้อ และในปี ค.ศ. 1851 ระบบกะบุ นะกะนะ (Kabunakana) ได้รับการฟื้นฟู และเปิดรับสมาชิกให้อยู่ในวงกว้างยิ่งขึ้นแต่ห้ามการจ่ายในรูปของเมียวโงกิน (Myogokin) ในที่สุดสมาคมกะบุ นะกะนะ ก็ถูกยุบไปไม่นาน หลังการปฏิรูปเมจิในปี ค.ศ. 1868

คังนุชิ (Kannushi) หรือฉินกัน (Shinkan) เป็นคำที่ใช้หมายถึง พระชินโต เดิมคำว่า คังนุชิ (Kannushi) ใช้หมายถึง คนที่ทำหน้าที่เป็นพระในพิธีกรรมทางศาสนา หรือเป็นสื่อกลางระหว่างคนและเทพ ต่อมาคำว่า คังนุชิ หรือพระชินโตได้กลายเป็นสถาบันหนึ่งในศาลเจ้าใหญ่บางแห่งของชินโตไป ศาลเจ้าบางแห่งที่กล่าวนี้ คือ ศาลเจ้าคะโมะ (Kamo), ศาลเจ้าอิวะชิมิซึ (Iwashimizu), ศาลเจ้าคะสุกะ (Kasuga), และศาลเจ้ามาะทซุนู (Matsunoo) เป็นต้น คนญี่ปุ่นโดยทั่วไปเรียกพระชินโตว่า คังนุชิ ซัง (Kannushi san) ส่วนคนภายในศาลเจ้า จะเรียกพระชินโตว่า ฉินโชกุ (Shinchoku)

จากการสัมภาษณ์พระชินโตที่เมือง โอคายามา ในปี 1947 ของ ทะทซุโอะ ฮากิวะระ (Tatsuo Hagiwara) ถึงบทบาทของผู้ที่เหมาะสมที่จะเป็นพระชินโต ท่านได้อธิบายว่าพระชินโตเดิมเรียกว่า คังนุชิ-ซัง ซึ่งเป็นเพราะ

1. พระชินโตเป็นเพื่อนที่ดีและเป็นทีปปรึกษาให้กับคนในหมู่บ้าน ดังนั้นคนในหมู่บ้านจะกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมทั้งในงานฉลองประจำปีของศาลเจ้ามากน้อยแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับส่วนหนึ่งของความผูกพันที่มีต่อ คังนุชิซังด้วย

ประชรมมีส่วนร่วมในงาน
ฉลองประจำปี

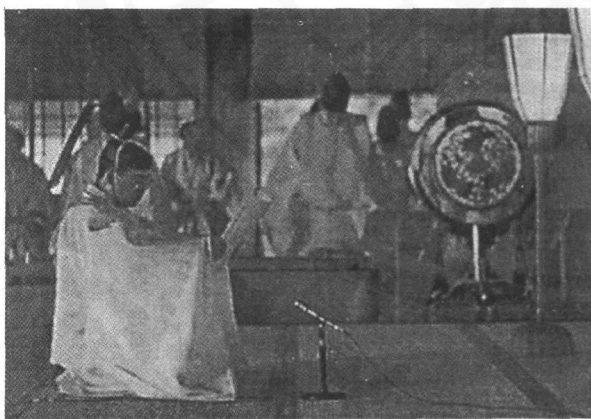
2. พระชินโตทุกรูปเดิมเคยนี้เคยอยู่เสมอว่า ทรัพย์สินที่อยู่ภายในศาลเจ้าที่ตกทอดมาเป็นทรัพย์สินซึ่งสืบทอดตำแหน่งอันศักดิ์สิทธิ์ที่เรียกว่า พระ พระจึงไม่ควรจะคิดว่า ทรัพย์สินของศาลเจ้าเป็นทรัพย์สินของตน หน้าที่ของพระเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับความต้องการของชาวบ้าน ชาวบ้านบางแถบต้องการให้พระชินโตมีความสามารถเดินรำได้ในพิธีกรรมทางศาสนา การเดินรำในพิธีกรรม ก็จะกลายเป็นข้อกำหนดของพระชินโตที่เป็นผู้ชายเท่านั้นในแถบนั้นไป ดังนั้นนักเดินรำอาชีพรหรือพระผู้หญิงจะไม่อนุญาตให้เดินในพิธีกรรมทางศาสนา ทั้งนี้เพราะชาวบ้านเชื่อว่าเทพจะเข้าสิงสถิตในพระชินโต ทำให้พระเดินรำคล้ายเทพได้ในงานฉลองอย่างเช่น พระชินโตในอำเภอกะกุระ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีประเพณีเชิญพระชินโตจากศาลเจ้าอื่นมาเดินรำด้วย แสดงว่าพิธีกรรมดั้งเดิมอาจจะเดินด้วยพระที่ประจำศาลเจ้า ในเขตซัน-โยะ (San-Yo) และซัน-อิน (San-In) ส่วนทางตะวันตกของเกาะฮอนชู นักเดินที่เป็นชายเรียกว่า มะอิดะยู (maidayu) จะเป็นผู้เดินในพิธีกรรมทางศาสนาในขณะที่พระชินโตไม่ต้องเดินรำในงานฉลอง ยังสามารถทำหน้าที่ของตนไปตามสบาย

หน้าที่ของพระชินโตค่อย ๆ กลายเป็นงานที่ต้องการผู้ที่มีความชำนาญพิเศษ เดิมคำว่า คังนุชิ (kannushi) ในอดีตเป็นคำที่ใช้โดยไม่ได้กำหนดคำจำกัดความหมายที่แน่นอน คังนุชิ หมายถึง คนที่กระทำหน้าที่ต่าง ๆ ในชุมชน ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ปัจจุบันคังนุชิ หมายถึง พระชินโตที่ทำอะไรบ้าง จากการศึกษาปรากฏว่า หน้าที่ของพระชินโตในอดีตซึ่งเคยทำหน้าที่ อาจจะแบ่งได้เป็น 6 อย่าง คือ

1. การทำให้สะอาดบริสุทธิ์ (Purification) เป็นคุณลักษณะสำคัญของคังนุฉิ (Kannushi) จึงทำให้ในอดีตการเลือกคังนุฉิเป็นการเลือกที่จะทำกันภายในแต่ละชุมชน ทั้งนี้ชาวบ้านต้องการความมั่นใจว่าผู้ที่ประกอบพิธีกรรมจะต้องเป็นผู้ที่สามารถทำให้ชุมชนอยู่ได้อย่างปลอดภัยพร้อมทั้งสามารถทำพิธีซึ่งนำความรุ่งเรือง และเจริญมาให้แก่ชุมชน ด้วยแนวคิดที่ว่านี้ คังนุฉิจึงเป็นผู้ที่สามารถทำให้สะอาดบริสุทธิ์

2. การเข้าถึงสถิติของเทพคนญี่ปุ่นมักจินตนาการรูปลักษณ์ของเทพโดยผ่านพระ และเชื่อว่าเมื่อเทพเจ้าเข้าถึงที่ตัวพระภาพเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดอาจจะเกิดขึ้นได้กับพระชินโต สิ่งที่น่าสังเกตคือ ความเชื่อดังเดิมบางส่วนเกี่ยวกับการเข้าถึงของเทพได้หลุดรอดมาให้เห็นได้จนถึงปัจจุบัน เช่น ในงานเลี้ยงฉลองทางศาสนา ที่อำเภอทซุงะรุ (Tsugaru) ชาวบ้านยังคงหลับตาวาดภาพเหมือนมีเทพปรากฏอยู่เบื้องหน้าในร่างของมนุษย์ซึ่งสามารถเห็นได้ในการกระทำของพระชินโต ชาวบ้านเชื่อว่าเทพจะเข้าทรงพระชินโตขณะที่พระเดินรำในพิธีกรรม จึงมีการสันนิษฐานกันว่า คำ คังนุฉิ (Kannushi) จึงมาตีความหมายว่าอาจหมายถึงคนที่เทพเข้าทรงก็ได้

3. การทอ่งบทสวดชินโต หน้าทีรับผิตชอบของพระชินโตแต่ละรูปคือการสวดบูชาเทพในศาลเจ้า ในอดีตคนญี่ปุ่นเชื่อว่า คังนุฉิจะได้รับเลือกให้ทำพิธีกรรมทางศาสนา และจะเป็นคนกลางที่จะสนทนากับเทพ คนธรรมดาทั่วไปจะสื่อหรือพูดกับเทพไม่ได้ ภาษาเทพจะต้องพูดโดยผ่านคนกลางซึ่งเป็นพระเท่านั้น ต่อมาแม้ความสำคัญเดิมของการทำพิธีกรรมของพระชินโตจะถูกลืมนำไปบ้าง หน้าทีของพระจึงได้เปลี่ยนไปเป็นผู้ถวายของให้แก่เทพ ของที่ถวาย คือ เครื่องเซ่นและการสวดบูชาเทพ

การทอ่งบทสวดของพระชินโตในศาลเจ้า

4. คังนุฉิ มีหน้าที่ถวายอาหารและภาชนะศักดิ์สิทธิ์ให้กับเทพ ในอดีตผู้นับถือศาสนาชินโตเชื่อว่า ถ้าให้คังนุฉิทำหน้าที่เป็นผู้ส่งของถวายให้กับเทพชินโตเทพจึงจะพอใจ ดังนั้น หน้าทีนี้จึงได้ถูกกำหนดขึ้น กลางศตวรรษที่ 20 คังนุฉิ (Kannushi) ยังคงมีหน้าที่ต้องดูแลการเตรียมอาหารและการจัดเตรียมเครื่องใช้ซึ่งเป็นทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวของเทพ พิธีบางพิธีจะมีความซับซ้อนจึงจำเป็นต้องหาผู้ที่ทำหน้าที่เฉพาะมาช่วยทำเพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงไปได้ดี

5. ความรับผิดชอบต่อชุมชน ในงานฉลองประจำปีของชุมชน พระจะเป็นผู้มีบทบาทมากในชุมชน พร้อมทั้งเป็นแม่บ้าน คังนุฉิจะเป็นผู้ที่รู้ความในใจของเทพได้ และหน้าที่ทางศาสนาของพระก็เป็นเรื่องของ การบอกความในใจของเทพด้วยการทำนายและหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า

6. การเก็บรักษาเงินของศาลเจ้า ในอดีต คังนุชิ (Kannushi) จะทำหน้าที่ดูแลเงินของศาลเจ้าและเก็บรักษาไว้เพื่อบำรุงที่ดินของศาลเจ้าและหาเงินประจำปีมาไว้ใช้ในงานฉลอง ต่อมาเมื่อกังนุชิ มีหน้าที่เฉพาะงานมากขึ้น ชาวบ้านจึงได้รับอนุญาตให้ช่วยจัดการเรื่องการเงินด้วย

การพัฒนาในหน้าที่สำคัญ 6 อย่างของพระชินโตจะอธิบายได้จากศัพท์ที่ใช้ในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งใช้กับสมาชิกของพระ ตัวอย่างเช่น พระมีหน้าที่เป็นผู้ชำระล้างคนให้สะอาด ซึ่งจะดูได้จากคำว่า ฮะฟูริ (Hafuri) โฮริ (Hori) หมายถึง คนซึ่งทำให้สะอาด แม้ว่าคำนี้ใช้กับพระท้องถิ่นระดับล่าง หรือผู้ชายบางคนที่ประกอบพิธีกรรมในศาสนาก็ตาม เดิมความสามารถของคังนุชิ เป็นเรื่องของภาพของการสิงสถิตย์ของเทพ ซึ่งอธิบายได้จากศัพท์หลายศัพท์ด้วยกันที่บอกว่า ผู้หญิงและเด็กเป็นคนทรงที่สำคัญในการเข้าถึงของเทพ และการปรากฏออกมาของสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติ มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับการปรากฏออกมาของเทพ ซึ่งอาจช่วยอธิบายเหตุผลว่าทำไมนักเต้นรำ ผู้ชาย (male dancer) ที่เรียกว่าทะยุซัง (tayu-san) ได้กลายเป็นชื่อที่คุ้นเคยสำหรับพระชินโต พระชินโตได้ช่วยเหลือและทำหน้าที่นี้ด้วยซึ่งสะท้อนให้เห็นได้จากบทบาทของพระจากคำว่าเนจิ (negi) ซึ่งมาจากคำกริยาที่หมายถึง การสวดและอ้อนวอน

ส่วนการดูแลอาหารเทพและเครื่องใช้ของเทพ จะดูได้จากคำว่า มียะ โมะโตะ และโกะ โมะโตะ (Miyamoto & komoto) ซึ่งหมายถึง คนที่อยู่ศูนย์กลาง (Moto) ของกลุ่มพิธีศาสนา ความรับผิดชอบของพระต่อชุมชน อาจจะดูได้จากคำเก่า เช่นคำว่า โทะเนะ (tone) และโอโทะเนะ (otona) คำ 2 คำนี้ในสมัยใหม่ หมายถึง ผู้อาวุโสของหมู่บ้าน ความรับผิดชอบดั้งเดิมของพระชินโตในการเก็บรักษาเงินของศาลเจ้า อาจจะดูได้จากคำว่ากุจิ (guji) ซึ่งหมายถึง หัวหน้าของศาลเจ้า และคะจิโทะริ (Kagi-tori) หรือคะจิอะสุกะริ (kagi-azukari) ซึ่งเป็นผู้เก็บรักษากุญแจ ซึ่งหมายถึง พระนั่นเองการมีความรู้พิเศษอย่างต่อเนื่องของพระชินโตนำไปสู่การเน้นการทำหน้าที่บางอย่างและไม่กระทำบางอย่าง เช่น ทุกวันนี้พระชินโตมักมีหน้าที่สวดขอพรจากเทพ นักวิชาการได้ดูความหมายของคำที่ใช้เกี่ยวข้องกับพระชินโตและเห็นว่าสิ่งที่แสดงบทบาทการเปลี่ยนอีกอย่างที่เราเห็นได้ชัด คือ ความหมายของคำว่าเนจิ (negi) ซึ่งมาจาก หน้าที่พิเศษในการสวดของพระ ปัจจุบันคำนี้ใช้หมายถึงตำแหน่งทั่วไปสำหรับพระชินโตในระหว่างยุคราชธิปไตย (550-1191) ความรับผิดชอบของพระในการรักษาเงินของเทพจะน้อยไป ดังนั้นความหมายของคำว่ากุจิ (guji) จึงได้เปลี่ยนไป เดิมกุจิ (guji) หมายถึง เจ้าหน้าที่การเงินของศาลเจ้าท้องถิ่น แต่คำนี้มาใช้กับพระในศาลเจ้าที่มีตำแหน่งสูงซึ่งได้รับการสนับสนุนทางศีลธรรม และการเงินจาก รัฐบาลกลาง ปี ค.ศ. 1945 กุจิ (guji) ได้รับอำนาจให้มีหน้าที่แบบพระ แต่อำนาจของกุจินั้นเป็นอำนาจเหนือพระในการจัดการและในธุรกิจของศาลเจ้าเท่านั้น การสืบสกุลของกุจิ (guji) เหนือคังนุชียังคงเหลืออยู่ให้เห็น หน้าที่อื่นของพระชินโตยังคงเหมือนเดิมเป็นต้น โดยทั่วไปพระชินโตไม่จำเป็นต้องสืบทอดตำแหน่งด้วยเลือกลูกชายคนโตเป็นทายาทอย่างชาวบ้านเสมอไป คือ ถ้าพระชินโตมีลูกหลายคน พระชินโตจะต้องหาทายาทหนึ่งคนเพื่อสืบทอดตำแหน่งต่อไปโดยดูจากเครื่องบ่งชี้ถึงความพอใจของเทพ เครื่องบ่งชี้ความพอใจของเทพของแต่ละ

ครอบครัวของพระจะต่างกัน ในครอบครัวของพระชินโตจะมีสัญลักษณ์บอกให้รู้ว่าเทพพอใจลูกคนไหนเป็นทายาททางศาสนา เช่น พระรูปหนึ่งเล่าว่า ครอบครัวของเขาสามารถดูได้จากการมีไฟที่แขนซ้าย เป็นต้น ในการปกครองของพระชินโตจะมีลักษณะพิเศษของกฎเกณฑ์ ซึ่งจะมีอยู่ในเอกสารที่เขียนขึ้นในปี 1767 ที่อยู่ที่ศาลเจ้าคะทสุระ (Katsura) ในบทความเฉพาะที่เป็นเอกสารมีกล่าวไว้ 3 ข้อ คือ พระไม่ควรตัดต้นไม้ในบริเวณศาลเจ้า นอกจากจำเป็นที่จะต้องเป็นเชื้อเพลิงในกรณีที่พระชินโตต้องการเงิน จะต้องปรึกษา อุจิโกะ (Uji-Ko)³ ถ้าพระชินโตมีลูกชายหลายคน ลูกคนใดคนหนึ่งเพียงคนเดียวของพระชินโตเท่านั้นที่จะสืบทอดตำแหน่งได้ ลูกชายที่เหลือจะเป็นชาวบ้านธรรมดา ซึ่งจะไปทำอาชีพอะไรก็ได้ กฎต่างๆ เหล่านี้มีปรากฏอยู่ในเอกสารปี 1767 ซึ่งพระชินโตและชาวบ้านในแถบศาลเจ้าคะทสุระ (Katsura) มักจะปฏิบัติตามส่วนชาวบ้านมีความเห็นว่าพระชินโตจะต้องมีทัศนคติที่จะไม่สนใจชีวิตส่วนตัวมากเกินไป และจะต้องไม่เห็นแก่เงิน ไม่โลภมาก พระชินโตทุกคนรู้ว่า ถ้าตัวพระปฏิบัติตนยังไม่สนใจทางวัตถุเท่าใด พระก็จะยังได้รับการสนับสนุนในการรักษาหรือสร้างศาลเจ้าจากชาวบ้านมากเท่านั้น

ส่วนชาวบ้านมีความเห็นว่าพระชินโตจะต้องมีทัศนคติที่จะไม่สนใจชีวิตส่วนตัวมากเกินไปและจะต้องไม่เห็นแก่เงิน ไม่โลภมาก พระชินโตทุกคนรู้ว่า ถ้าตัวพระปฏิบัติตนยังไม่สนใจทางวัตถุเท่าใด พระก็จะยังได้รับการสนับสนุนในการรักษาหรือสร้างศาลเจ้าจากชาวบ้านมากเท่านั้น คังนุมิเคยเป็นตำแหน่งที่สืบทอดทางสายเลือด เมื่อคังนุมิคนใดได้รับตำแหน่ง คังนุมิคนนั้น จะต้องหาผู้สืบทอดตำแหน่งหน้าที่ซึ่งโดยทั่วไปมักจะสืบทอดจากพ่อไปยังลูกหลานของตน ด้วยเหตุนี้ ครอบครัวของคังนุมิบางครอบครัวจึงได้มีโอกาสสืบทอดตำแหน่งหน้าที่พระในศาลเจ้าใหญ่ บางศาลเจ้าจึงเริ่มมีบทบาทความสำคัญขึ้น ความสำคัญของคังนุมิเริ่มจากความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับศาลเจ้า ส่วนศาลเจ้าในหมู่บ้านเล็กจะไม่มีสถาบันหรือศาลเจ้าใครรองรับ จึงไม่มีคังนุมิที่ยึดตำแหน่งพระจะอยู่อาศัยประจำศาลเจ้าและทำหน้าที่เพื่อประกอบพิธีให้ชุมชนในหมู่บ้านจนกระทั่งสมัยเอะโดะ (1600-1868) พระชินโตที่ยึดอาชีพเป็นพระไม่มีพันธะผูกพันกับศาลเจ้าหรือหมู่บ้านที่มีศาลเจ้าอยู่ทั่วไป ศาลเจ้าขนาดเล็กในชนบทจะไม่มีติดต่อกับพระชินโตโดยอาชีพ ครอบครัวที่มีอิทธิพลจะดูแล รับผิดชอบศาลเจ้า ศาลเจ้าใหญ่ ๆ หลายแห่งจะไม่มีพระชินโตประจำเช่นกัน ศาลเจ้าจะขอพระชินโตซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากศาลเจ้ากลางของแต่ละเมืองช่วยมาทำพิธีกรรมตามปกติ ศาลเจ้าส่วนกลางบางแห่งที่มีพระประจำมากกว่า 2 รูปขึ้นไปก็สามารถจะส่งพระชินโตให้มาช่วยได้ แม้พระได้กลายเป็นพระโดยอาชีพ แต่รายได้การเป็นพระก็ไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงชีพของพระได้ พระจึงจำเป็นต้องพึ่งอาชีพพิเศษเพื่อเสริมรายได้ เช่น สอนหนังสือ หรือเป็นข้าราชการ ตั้งแต่การยกเลิก

³ อุจิโกะ (Ujiko) หมายถึง ลูกบ้านของชุมชนศาลเจ้าซึ่งเป็นที่ตั้งของศาลเจ้าที่มีเทพเจ้าที่สถิตย์อยู่ การอยู่อาศัยในชุมชนผู้นำศาลเจ้าจะถือว่าเป็นลูกบ้าน ซึ่งอยู่ภายใต้การคุ้มครองของเทพเจ้านี้ ระบบอุจิโกะค่อย ๆ พัฒนาใน ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น แต่มาถึงสมัยเอะโดะ ครอบครัวทุกครอบครัว คิดว่าอุจิโกะของเขตทางภูมิศาสตร์เป็นอุจิโกะของศาลเจ้าท้องถิ่น ระบบตั้งแต่สมัยเมจิ (1868-1912) เพื่อเป็นวิถีเก็บสำมะโนประชากรแต่ก็เลิกไปหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

เรื่องการบริหารศาลเจ้าชินโตของรัฐในปี ค.ศ. 1945 ยิ่งทำให้การยึดอาชีพเป็นพระเป็นอาชีพที่ทำได้ยากขึ้น พระจึงต้องพึ่งอาชีพเสริมจึงจะพอเลี้ยงชีพ ทั้งนี้ รายได้ของพวกชินโตจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความมีชื่อเสียงของศาลเจ้า ทั้งพระชินโตและพระสงฆ์ในพุทธศาสนาต่างก็เป็นนักบวช แต่ลักษณะงานและการแสดงออกของศาสนาต่างกัน พระสงฆ์ในพุทธศาสนาจะสละเวลาส่วนใหญ่ให้งานเผยแผ่ศาสนาและสวดมนต์มาก และถ้ามีเวลาก็จะเดินทางไปเยี่ยมพุทธศาสนิกชนที่เคยอยู่ในสังกัดของวัด การเยี่ยมเยือนของพระสงฆ์แต่ละครั้ง พระสงฆ์จะได้รับเงินทำบุญครั้งละไม่ต่ำกว่า 3,000 เยน แต่ถ้าพระสงฆ์ทำพิธีในงานศพจะได้ครั้งละประมาณ 100,000 เยน ในขณะที่พระชินโตเน้นในการรักษาศาลเจ้าและมีหน้าที่เป็นประธานในงานฉลองประจำปีของศาลเจ้า รักษาความสัมพันธ์อย่างฉันท์มิตรในฐานะที่ปรึกษากับคนในหมู่บ้าน บางครั้ง ชาวบ้านก็มาให้พระชินโตช่วยตั้งชื่อให้เด็กเล็กและทำพิธีกรรมในงานฉลองทางศาสนา ไม่มีงานใดของพระชินโตที่จะต้องอุทิศเวลาให้กับงานการเผยแผ่ศาสนาและงานสวดมนต์ พระชินโตจะทำพิธีกรรมที่เกี่ยวกับชุมชน ส่วนพระสงฆ์ในพุทธศาสนามีความใกล้ชิดกับการบูชาบรรพบุรุษ ทำให้พระสงฆ์มีแหล่งรายได้ที่แน่นอน และรายได้ของพระสงฆ์จะมากกว่าพระชินโต พระสงฆ์จะทำพิธีกรรมในกลุ่มเล็ก คือ ทำพิธีกรรมในครอบครัว แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า พระชินโตจะไม่มีการทำพิธีเกี่ยวกับคนตายเลย

การเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ของระบบพระชินโต

การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่และครั้งแรกในประวัติศาสตร์ซึ่งส่งผลกระทบต่อระบบการเปลี่ยนของพระชินโต คือ การเปลี่ยนที่เกิดในปลายศตวรรษที่ 16 และต้นศตวรรษที่ 17 ในการเปลี่ยนครั้งนี้มีการจัดตั้งระบบศักดินาซึ่งทำให้หมู่บ้านได้รับอิสระอย่างเต็มที่ เจ้าผู้ครองได้นำระบบชุมชนใหม่มาแทนองค์การหมู่บ้านระบบเก่า ซึ่งทำให้หมู่บ้านมีลักษณะเป็นองค์กรชวานา

เดิมพระชินโตจะรวมกันเป็นระบบโมเอิน (sho-en) ซึ่งระบบนี้สร้างความสำเร็จมากในการรักษาความสมดุลระหว่างความต้องการของชนชั้นปกครองในเรื่องรายได้ และความต้องการของพลนิกรในการมีชีวิตที่มั่นคง ระบบโมเอิน (sho-en) เป็นระบบที่อยู่ในการควบคุมของขุนนาง ใช้เป็นวิธีในการควบคุมศาลเจ้า คนทั่วไปมักจะมองพระชินโตเป็นพระของหมู่บ้าน หลังการทำลายระบบเก่า แต่ละหมู่บ้านจะรู้สึกว่ามีสิทธิในศาลเจ้าและพระที่อาศัยอยู่ในศาลเจ้าของหมู่บ้าน สำหรับหมู่บ้านเล็ก ๆ ซึ่งไม่สามารถจะจ้างพระชินโตให้อยู่ถาวรในศาลเจ้าของหมู่บ้านของตนได้ เพราะไม่มีเงินมากพอจะจ้างหรือบางแห่งไม่มีเงินจ้างพระชินโตมาประจำหมู่บ้าน ชาวบ้านจะช่วยกันออกเงินจ้างพระชินโตมาร่วมงานของหมู่บ้านเมื่อต้องการให้พระมาทำพิธีกรรม การเปลี่ยนอำนาจทางการเมืองของชนชั้นปกครองทำให้พระชินโตที่เคยมีสิทธิพิเศษและเคยมีอำนาจมากกลับมีน้อยลง สาเหตุสำคัญของการเสื่อมของอำนาจจากระบบโมเอิน (sho-en) คือ การปลดขุนนางต่าง ๆ จากการควบคุมพระชินโต และช่วยทำให้เกิดระบบโรงเรียนของลัทธิชินโตขึ้นที่เรียกว่า โยะมิตะชินโต (Yoshida Shinto) ซึ่งก่อตั้งโดยครอบครัวโยะมิตะ ในปี ค.ศ. 1665

รัฐบาลโชกุนยอมรับลัทธิโยมิเตะชินโต โชกุน ได้ออกประกาศให้พระทุกรูปต้องปฏิบัติตามกฎ ซึ่งโยมิเตะได้วางเงื่อนไขไว้ในการทำพิธีกรรมทางศาสนา ครอบครัวโยมิเตะได้รับสิทธิพิเศษในการออกใบอนุญาตสำหรับผู้ที่ต้องการยึดพระชินโตเป็นอาชีพ ครอบครัวโยมิเตะยังมีอำนาจแต่งตั้งตำแหน่งพระด้วย ต่อมาในปี ค.ศ. 1871 รัฐบาลได้ออกประกาศใหม่ว่าศาลเจ้าเป็นสถาบันสาธารณะไม่ใช่เป็นสมบัติส่วนตัวของตระกูลใดตระกูลหนึ่ง พระชินโตที่เคยคิดว่าพระต่างจากคนธรรมดาต้องเปลี่ยนทัศนคติใหม่ รัฐบาลใหม่เชื่อในการรวมกันของการบริหารทางการเมืองและการบริหารเทพ จึงได้ออกคำสั่งว่าพระชินโตทุกรูปจะเป็นพระได้ จะต้องผ่านการสอบแข่งขันระดับชาติ จึงจะมีสิทธิได้รับการแต่งตั้งเป็นพระชินโตได้

ในปลายศตวรรษที่ 19 รัฐบาลใหม่ได้ตัดสิทธิ์พระชินโตจากการครอบครองที่ดิน และให้เปลี่ยนระบบการสืบทอดของพระชินโตจากการเป็นพระชินโตที่สืบทอดมาโดยสายเลือดมาเป็นการสอบแข่งขันระดับชาติที่จัดขึ้นในปี ค.ศ. 1872 พระชินโตหลายรูปที่มาจากครอบครัวเชื้อสายพระเก่า และมีสถานภาพทางสังคมสูง จะถูกตัดออกจากการเป็นพระชินโตโดยอาชีพ เช่น กลุ่มพระชินโตกลุ่มใหญ่ที่ศาลเจ้าอิเซในจังหวัดมิเอะ (Mie Province) และกลุ่มที่ศาลเจ้าคะซุเงะ (Kasuga Shrine) ⁴ ในเมืองนารา เป็นต้น

ระบบของพระชินโตในประเทศญี่ปุ่นได้มีการเปลี่ยนแปลงมาก คือ เดิมการเป็นพระชินโตจะทำด้วยการถ่ายทอดตำแหน่งโดยสายเลือดจากพ่อไปลูกมาเป็นการสอบแข่งขันของรัฐ การสอบของรัฐทำให้พระที่สืบสายตำแหน่งทางสายโลหิตค่อย ๆ หายไป แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ของ ยุคเมจิ (1868-1912) แต่พระบางรูปก็ยังคงสืบทอดอาชีพความเป็นพระต่อจากครอบครัวได้ ในกลางศตวรรษที่ 20 ศาลเจ้าที่มีอยู่เป็น 100 ปี เช่น ศาลเจ้าคะโมะ อิเกะสุชิ (Kamo Ikazuchi) ในเกียวโตยังคงสืบทอดและมีพระมากกว่า 150 รูป และครอบครัวของพระด้วย อย่างไรก็ตาม ครอบครัวเหล่านี้ไม่ได้หาเลี้ยงชีพโดยการเป็นพระอย่างเดียว พระยังต้องทำนาด้วย ศาลเจ้าคะโมะ อิเกะสุชิ (Kamo Ikazuchi) เป็นหนึ่งในศาลเจ้าไม่กี่แห่ง ซึ่งสามารถจะยังคงยึดระบบศาลเจ้าแบบดั้งเดิมได้ และสามารถสืบทอดตำแหน่งของพระตามที่เคยทำได้ ศาลเจ้าคะโมะ-อิเกะสุชิ เป็นหนึ่งในหลายกรณีของศาลเจ้าที่ยังคงรักษาแบบเดิมได้ ในระหว่างยุคเมจิ พระในศาลเจ้านี้ได้เก็บบันทึกวงศ์วานของผู้สืบทอด (genealogical records) อย่างละเอียด เพื่อพิสูจน์สายตระกูลของผู้ยึดอาชีพพระ แต่เนื่องจากนักวิชาการไม่พบหลักฐานที่มีบันทึกเก็บไว้มีแต่ข้อมูลที่อ้างถึง

⁴ ศาลเจ้าคะซุเงะ (Kasuga) ตั้งปี ค.ศ. 709 โดยฟูจิวะระ โนะ ฟูอิโตะ (Fujiwara no Fuhito) เพื่อคุ้มครองปกป้องเมืองนารา ซึ่งเป็นเมืองหลวงใหม่ ราว ๆ ค.ศ. 768 ศาลเจ้าซึ่งตั้งอยู่ใกล้ภูเขามิกะสะยะมะ (Mikasayama) ได้ย้ายไปตั้งอยู่สถานที่ตั้งปัจจุบันซึ่งใกล้เมืองหลวงมาก สัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์ (คือ ไม้ศักดิ์สิทธิ์) ของศาลเจ้าคะซุเงะมักจะแบกเข้าไปในเมืองเกียวโตในศตวรรษที่ 11 และ 12 โดยคนรับใช้ของศาลเจ้าและนักบวชที่เรียกว่า โซเฮอิ (Sohei) ของวัดโกะฟุกุจิ (Kofukuji) ศาลเจ้าคะซุเงะเป็นศาลเจ้าที่มีชื่อเสียงในสถาปัตยกรรมที่ไม่เหมือนใคร ที่เรียกว่า คะซุเงะ สะกุริ (Kasuga-zakuri) ศาลเจ้านี้จะมีกวางอยู่ในสวนสาธารณะมาก กวางถือเป็นผู้สื่อสารของเทพ งานฉลองประจำปี คือ 13 มีนาคมที่เรียกว่างานฉลองคะซุเงะ (Kasuga Matsuri)

ว่ามีแนวปฏิบัติตามที่ได้อ้างไว้ ทางศาลเจ้าไม่ได้เก็บบันทึก และข้อมูลที่มีอยู่มีลักษณะเป็นนิยาย จึงยืนยันข้อเท็จจริงยาก ข้อมูลอาจจะแต่งขึ้นเพื่อหาสายของวงศ์วานโบราณซึ่งไม่มีอยู่จริงก็ได้

ใน 10 ปีแรกของยุคเมจิ กลุ่มพระกลุ่มหนึ่งซึ่งรวมพระชินโตด้วยมีการปฏิบัติทางศาสนาแบบพุทธ มีพิธีที่ปฏิบัติในศาสนาที่ไม่เหมือนใคร รัฐบาลจึงได้ประกาศห้ามการผสมปนเปของศาสนาชินโตและศาสนาพุทธ ทำให้วัดพุทธที่เคยอยู่ในบริเวณของศาลเจ้าชินโตเริ่มถูกแยกออกไปในทางกายภาพ แต่ในทางปฏิบัติพระชินโตและพระสงฆ์ทางพุทธศาสนายังคงทำพิธีแทนให้แก่กันและกันได้ จุดมุ่งหมายของการห้ามผสมปนเประหว่าง 2 ศาสนานั้น คือ รัฐบาลต้องการฟื้นฟูความบริสุทธิ์ของศาสนาของประเทศให้มีจิตวิญญาณแบบญี่ปุ่น และมักจะคิดกันหรือเข้าใจกันเองว่า ศาสนาชินโตเป็นศาสนาบริสุทธิ์ ก่อนการตั้งรัฐบาลเมจิ นิกายฉูเก็นโดะ (Shugendo) ซึ่งเป็นนิกายทางพุทธศาสนานิกายหนึ่งที่มีการปฏิบัติบนภูเขา เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจศักดิ์สิทธิ์อันเป็นประโยชน์ต่อชุมชน นิกายฉูเก็นโดะได้แพร่ขยายทั่วเขตคันโต⁵ (Kanto) และโทโฮกุ⁶ (Tohoku) นิกายฉูเก็นโดะได้มีการสังเคราะห์ปะติดปะต่อโดยรวมพิธีกรรมชินโตเก่าของการบูชาภูเขากับหลักพุทธและการใช้เวทมนต์เข้าด้วยกัน แม้รัฐจะกลัพระนิกายฉูเก็นโดะจะเป็นผู้ทำเวทมนต์ คาถา และห้ามประชาชนนับถือ ชาวบ้านยังคงนับถือนิกายนี้ พระนิกายฉูเก็นโดะเป็นพระผู้ประกอบพิธีกรรมและเป็นพระที่เป็นที่พึ่งของประชาชนในยามเจ็บไข้ คือ ช่วยรักษาโรค นิกายฉูเก็นโดะถูกยกเลิกอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 1872 ทำให้รูปแบบการบูชาของนิกายหายไป พระนิกายฉูเก็นโดะส่วนใหญ่ได้เข้าบวชเป็นพระชินโต และอยู่ภายในกรอบของศาลเจ้าชินโต สิ่งที่ยังหลงเหลืออยู่และที่ยังตั้งปรากฏให้เห็นของพระนิกายฉูเก็นโดะ คือ รูปแบบของการบูชาภูเขา พิธีกรรมที่สำคัญของพระนิกายฉูเก็นโดะ คือ ความสันโดษ (ความสันโดษบนภูเขา) แนวปฏิบัตินี้เชื่อว่าเกิดจากประเพณีพื้นบ้านของการไถ่เขาในช่วงต้นของพิธีการเพาะปลูกข้าว และงานเลี้ยงฉลองวิญญาณบรรพบุรุษ การไถ่เขายังใช้เป็นพิธีในการรับเด็กผู้ชายเข้าเป็นสมาชิกด้วย พิธีกรรมประจำปีของนิกายฉูเก็นโดะ อีกพิธีหนึ่ง คือ พิธีที่เรียกว่า ซัยอิโตะ โงมะะ (Saito-goma) ซึ่งเป็นพิธีเผาไหม้ที่จะทำกันในบางศาลเจ้าเพื่อสวดขอความสงบและการเก็บเกี่ยวที่ดี นอกจากประกอบพิธีกรรมดังได้กล่าวมาแล้ว พระยังมีหน้าที่ทำให้คนและสถานที่สะอาดบริสุทธิ์

ปัจจุบันการจะบวชเป็นพระชินโต (คังนุฉิ) จะต้องผ่านเข้าไปศึกษาในมหาวิทยาลัยทางศาสนา ซึ่งมีอยู่ 2 แห่งด้วยกัน มหาวิทยาลัยโคกูงักกูอิน (Kokugakuin University) และฉินโซกูงักกูอิน มหาวิทยาลัยโคกูงักกูอินเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนซึ่งตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1882 เดิมชื่อโคะเท็น โคะเคียวโจ (Koten Kokyujō) และเปลี่ยนมาใช้ชื่อโคกูงักกูอินในปี ค.ศ. 1920 ในการศึกษามหาวิทยาลัยทางศาสนา นักศึกษาจะต้องใช้

⁵ จังหวัดคือ อิบารากิ, โทะชิจิ, กุมมะ, ชะอิตะมะ, ชิบะ, โตเกียว และคะนะงาวะ

⁶ มี 6 จังหวัด คือ อะโอะโมะริ, อิวะเตะ, มียะกิ, อะกิตะ, ยะมะกะตะ, และฟุกุชิมะ

เวลาเรียน 4 ปี และต้องเสียค่าเล่าเรียนด้วยประมาณ 80 หมื่นเยนต่อปี (800,000 เยน) โดยทั่วไปทุนการศึกษาสำหรับผู้ที่เรียนเพื่อบวชเรียนเป็นพระจะมีน้อย แล้วผู้ที่จะบวชเป็นพระชินโต จะต้องศึกษาจากภายในประเทศญี่ปุ่น ทั้งนี้เพราะการเป็นพระชินโตก็ถือเป็นอาชีพหนึ่ง

ในการสืบทอดตำแหน่งของพระ ยังคงมีแนวปฏิบัติกันอยู่ 2 แนวทาง คือ การสืบทอดจากพ่อไปยังลูกหลานของครอบครัว แต่ส่วนใหญ่มักจะคัดเลือกพระซึ่งผ่านการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยทางศาสนา และระดับมัธยมปลายในสายอาชีพพระ หลังจากจบการศึกษาดังกล่าว ผู้ที่มีความประสงค์จะบวชยังต้องเข้าสอบเพื่อคัดเลือกหรือเข้ารับการฝึกหัดเป็นพระจากศาลเจ้าก่อน สำหรับพระที่ไม่ได้ผ่านการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยของ 2 แห่งที่กล่าวมานั้น จะมีสถานที่อบรมในหลักสูตรสั้นกว่าสำหรับผู้ที่จะบวชเป็นพระเพื่อจะได้ทำหน้าที่ได้ สถานที่ซึ่งพระชินโตต้องผ่านการศึกษาและอบรมเป็นโรงเรียนระดับโรงเรียนอาชีวะ (Technical school) คือ จบมัธยมปลายแล้วไปเรียนต่ออีก 2 ปี สถานที่เรียนเป็นพระชินโตในหลักสูตรระยะสั้นก็จะมีอยู่ 2 แห่ง คือที่ศาลเจ้าอิซุโมะ (Izumo) และที่ศาลเจ้าอิเซะ (Ise)

พระชินโตจะมีบทบาทมากขึ้นอยู่กับผู้อุปถัมภ์ศาลเจ้าและจากงบที่ศาลเจ้าเก็บได้จากผู้บริจาคที่มีจิตศรัทธา ผู้เข้าเยี่ยมชมและผู้ซื้อเครื่องรางของขลังจากศาลเจ้า ศาลเจ้าแห่งใดที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักมาก ศาลเจ้าแห่งใดก็จะมั่งคั่งมาก พระชินโตซึ่งบวชเรียนอยู่ในศาลเจ้าแห่งนั้นก็พลอยสบายไปด้วย ศาลเจ้าที่ใดที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันมากย่อมจะได้รับใบสมัครจากผู้ที่ต้องการเข้ามาบวชเป็นพระมากปัจจุบันพระชินโตยังคงเป็นอาชีพหนึ่งที่อยู่ในความสนใจของเยาวชนชายญี่ปุ่น